

Dokumentacja złożona do konkursu na kuratorski projekt wystawy w
Pawilonie Polskim na 16 Międzynarodowej Wystawie Architektury w
Wenecji w 2018r.

Tytuł: Upwards or Downwards

Architekci: Adrian Krężlik, Mateusz Mastalski

Artyści: Choreografie & Widerstand (C&W)

Kurator: Maki Leos Hosokawa

Upwards or Downwards – architecture for urban (up)rise

Globalne miasta budzą się i domagają prawa głosu. Architekci Adrian Krężlik i Mateusz Mastalski zastanawiają się jaką rolę pełni architektura w przestrzeniach demonstracji. Jakie elementy architektoniczne mogą wesprzeć manifestujące ciała i dusze? Propozycja kuratorska rozważa znaczenie schodów w przestrzeni publicznej. Czy oprócz swojej pierwotnej funkcji mogą być katalizatorem zachowania tłumu? Stopnie stają się zarówno sceną, gdzie napięcia społeczne konkretyzują się, jaki i kluczowym elementem sporu o przestrzeń, sporu który pobudza przestrzeń do transformacji.

Propozycja Upwards or Downwards – architecture for urban (up)rise zaprasza nas do refleksji i analizy architektury w kontekście urban resistance [1]. Proponuje dialektyczne podejście do posługiwania się architekturą jako narzędziem do kontroli systemu i władzy, oraz elementu który inicjuje, pobudza i kontynuuje zmiany. Schody pomagają odczytać związek pomiędzy wspólnym działaniem a przestrzenią. Związek który często jest niezauważalny i pomijany. Czy „freespace” jest „free ” tylko wtedy gdy nie łamie ustalonych zasad? Niewidzialne granice, określone przez niejednorodną tkankę miejską, zmieniają architekturę w przestrzeń relacji ludzi i miejsc, obywateli i państwa.

Manifestacje, protesty i demonstracje nie są znakiem czasu, pamiętajmy, że podobne wydarzenia w przeszłości uformowały współczesne ruchy społeczne. Propozycja analizuje problem na dwóch płaszczyznach: architektury w kontekście protestu i obecności jednostki w przestrzeni interakcji.

Aby skuteczniej wywierać nacisk, społeczeństwo ciągle poszukuje i opracowuje nowe formy działania. Dzisiaj coraz częściej możemy obserwować zwrot w kierunku manifestacji, które nie używają przemocy jako środka ekspresji. W tym świetle obiekt jest zarówno początkiem jak i sceną do poszukiwania nowych form. Poprzez fizyczną obecność ciał rozważamy relacje pomiędzy wspólnym działaniem a przestrzenią [2]. Przypominamy sobie o sile jednostki, która potrafi przeciwstawiać się idei. Jednostka staje się wtedy protagonistą na scenie działań miejskich. Rozważamy architekturę jako element, który ma nieść wsparcie. Pamiętajmy, że wszyscy ucieleśniamy, w różnym stopniu, opór na odgórne działania, szczególnie w przestrzeni miejskiej.

[1] Na podstawie koncepcji profesorów nauk politycznych, kulturoznawstwa i socjologii Marta Mayer, Catharina Thörn i Håkan Thörn, którzy badają zachowania protestujących i ruchów społecznych w ramach analitycznej koncepcji miejskiego ruchu społecznego. W oparciu o które definiują opór miejski jako natychmiastowe działanie zbiorowe, odnoszą się oni bezpośrednio do prac Foucaulta, działanie może, ale nie musi wyrażać żądanie polityczne, może ale nie musi zawierać elementy przemocy. Patrz: Urban uprisings: challenging neoliberal urbanism in Europe. London: Palgrave Macmillan, p. 24.

[2] We współpracy z grupą wykonawców Choreografie & Widerstand (C & W)

Architekci: Adrian Krężlik and Mateusz Stanisław
Artyści: Choreographie & Widerstand (C & W)

Zewnątrz Polskiego Pawilonu pozostaje nietknięte. W westybulu na przeciwległych ścianach umieszczona jest informacja wprowadzająca do projektu. Poza winylowym liternictwem nie wprowadzamy żadnych elementów do przestrzeni wejściowej. Przekrój przez obiekt-schody ujawnia się już od wejścia głównego, zapraszając odwiedzających do środka. Ciemne wąskie przejście, zmniejszające się ku końcowi, skłania do szybkiego przejścia przez wnętrze. Tunel, to przestrzeń tranzytowa, z rzeczywistości do abstrakcji. Na końcu przejścia łukowo zakończony otwór wprowadza do kolejnych przestrzeni. Odwiedzający znajduje się w jasnej, wysokiej i wąskiej między-przestrzeni, otwierającej się na dwie strony. Staje przed wyborem, jaki kierunek wybrać? Moment wyboru kierunku to subtelne odniesienie do przepływu ludzi w przestrzeni miejskiej. Każda z przyległych przestrzeni ma inne wymiary, z każdej obserwujemy obiekt-schody w inny sposób. Piętrzące się stopnie zapraszają wizytujących do poznania przestrzeni lepiej. Struktura po lewej stronie, jest trudno dostępna i nieprzyjazna dla użytkownika. Obiekt po prawej stronie, buduje otwartą przestrzeń sporu i dialogu. Obiekt wykonany jest z materiału, który w czasie ściera się i niszczy, odwiedzający pozostawiają ślady użytkowania. W czasie obiekt niszczy się, starzeje się i zużywa. Podłoga pawilonu jest pomalowana na białą farbą, która w trakcie eksploatacji łuszczy się, każdego miesiąca odkrywając więcej z oryginalnego materiału. Materialność odnosi się do zniszczeń jakie niosą za sobą demonstracje. Dychotomia formy zwraca uwagę na to jak element architektoniczny może wpływać na przestrzeń i jej odbiór przez społeczeństwo.

Cykl powtarzających się performansów analizuje związek protestujących z architekturą i ruchem. Buduje on dynamikę wystawy. Grupa performerów, Choreographie & Widerstand (C & W) pracując z choreografką Arianne Hoffman, interpretuje schody jako element wejścia/wyjścia do przestrzeni władzy: miejsce wystawione na stałą obserwację, krytyczne w podejmowaniu wspólnych decyzji przez polityków i społeczeństwo. Grupa interpretuje różne formy protestu jako formy choreografii miejskiej. Ruch obrazuje zmieniające się układy przestrzenne ciał jako analogię do zmieniających się relacji społeczno-politycznych.

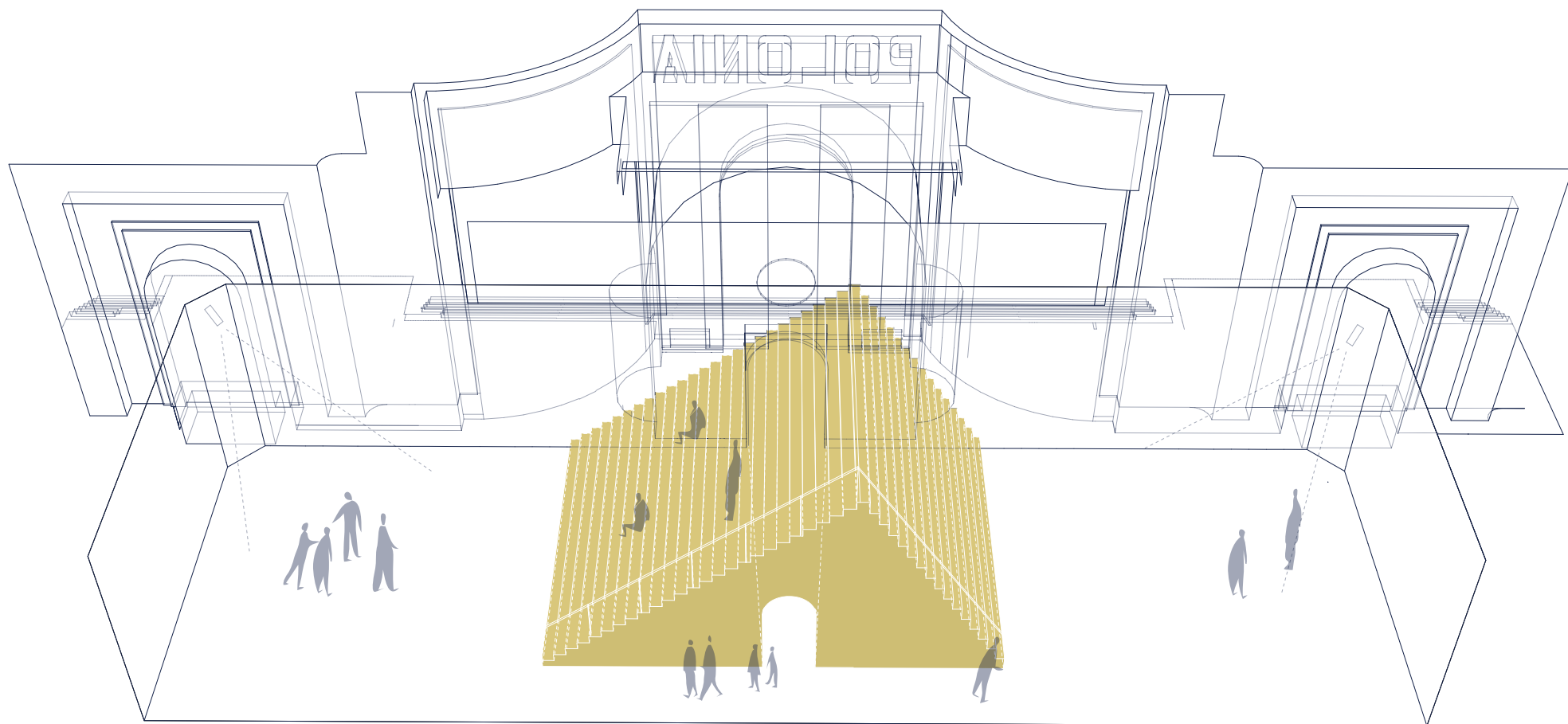
Piętnastu artystów zajmuje i okupuje wnętrze pawilonu, budując strukturę zbudowaną z ciał wykonawców podkreśla relacje z istniejącą strukturą fizyczną. Choreografia skupia się aby utrzymać spójność i stabilność struktury. Tworzy mobilną, spójną i responsywną architekturę z ciał, która zmienia swoją formę, szczególnie w sytuacji zagrożenia i nadmiernej kontroli. Spektakl zostanie powtórzony na schodach w pomieszczeniach ogólnodostępnych Wenecji. W obu przypadkach uczestnicy i publiczność mogą poruszać się swobodnie wokół wykonawców.*

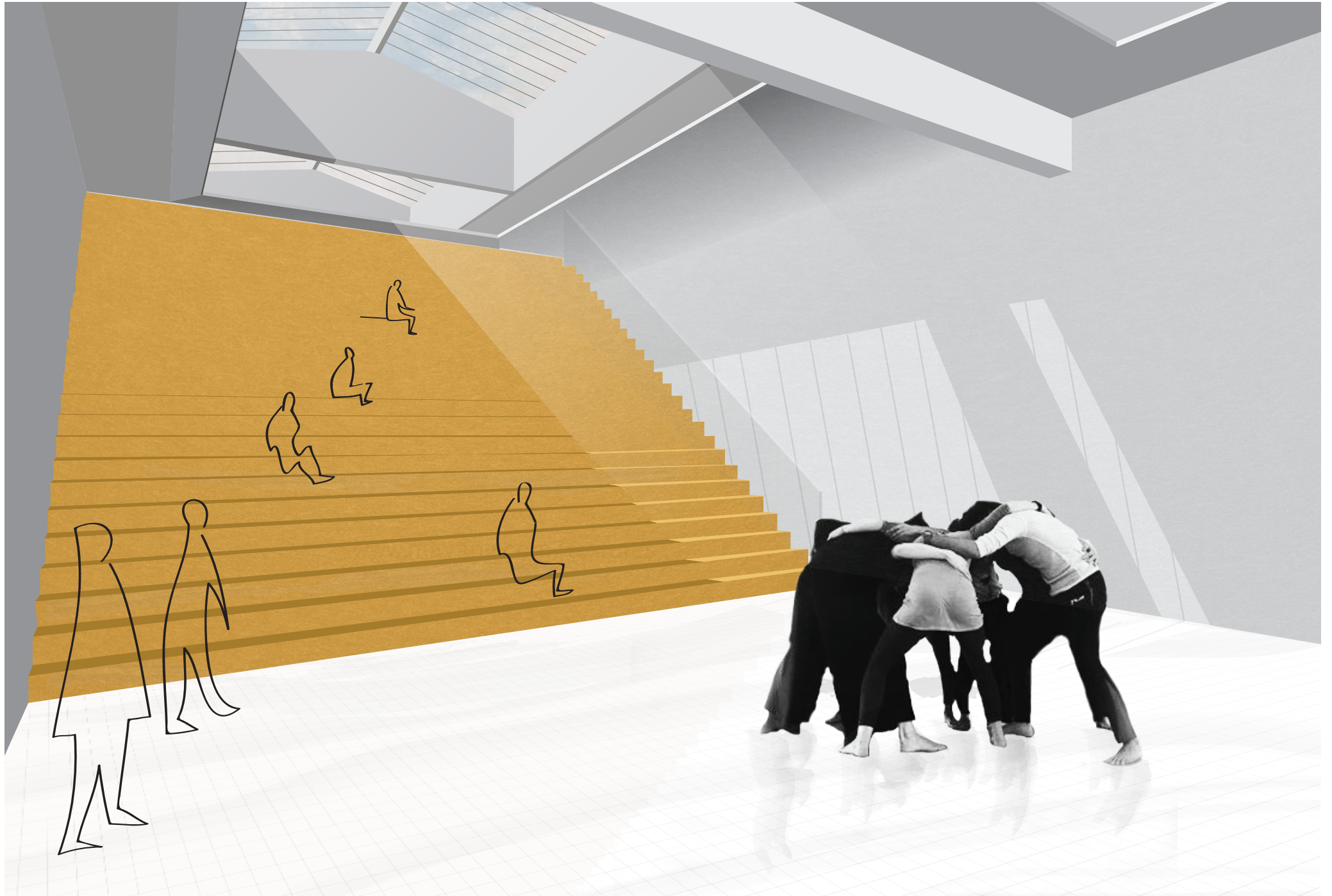
Obie wersje performansu będą nagrywane kamerami przemysłowymi. W pawilonie kamery będą widoczne podczas trwania całego biennale. Materiał filmowy, a także ślady pozostawione na strukturze obiektu-schody, są bezpośrednim odniesieniem do performansów. Nagrany film będzie wyświetlany na ścianach na wprost stopni. Dokumentacja umożliwi odwiedzającym porównać działanie w przestrzeni neutralnej i przestrzeni sporu.

Forma architektoniczna i obiekt nie niesie za sobą żadnej deklaracji politycznej, rozważa jedynie istotę architektury w przestrzeni społeczno-politycznej, jej rolę i wpływ na zjawiska w przestrzeni miejskiej.

*Pierwsze trzy performanse odbędą się w tygodniu otwarcia wystawy, kolejne trzy w czasie trwania Biennale.

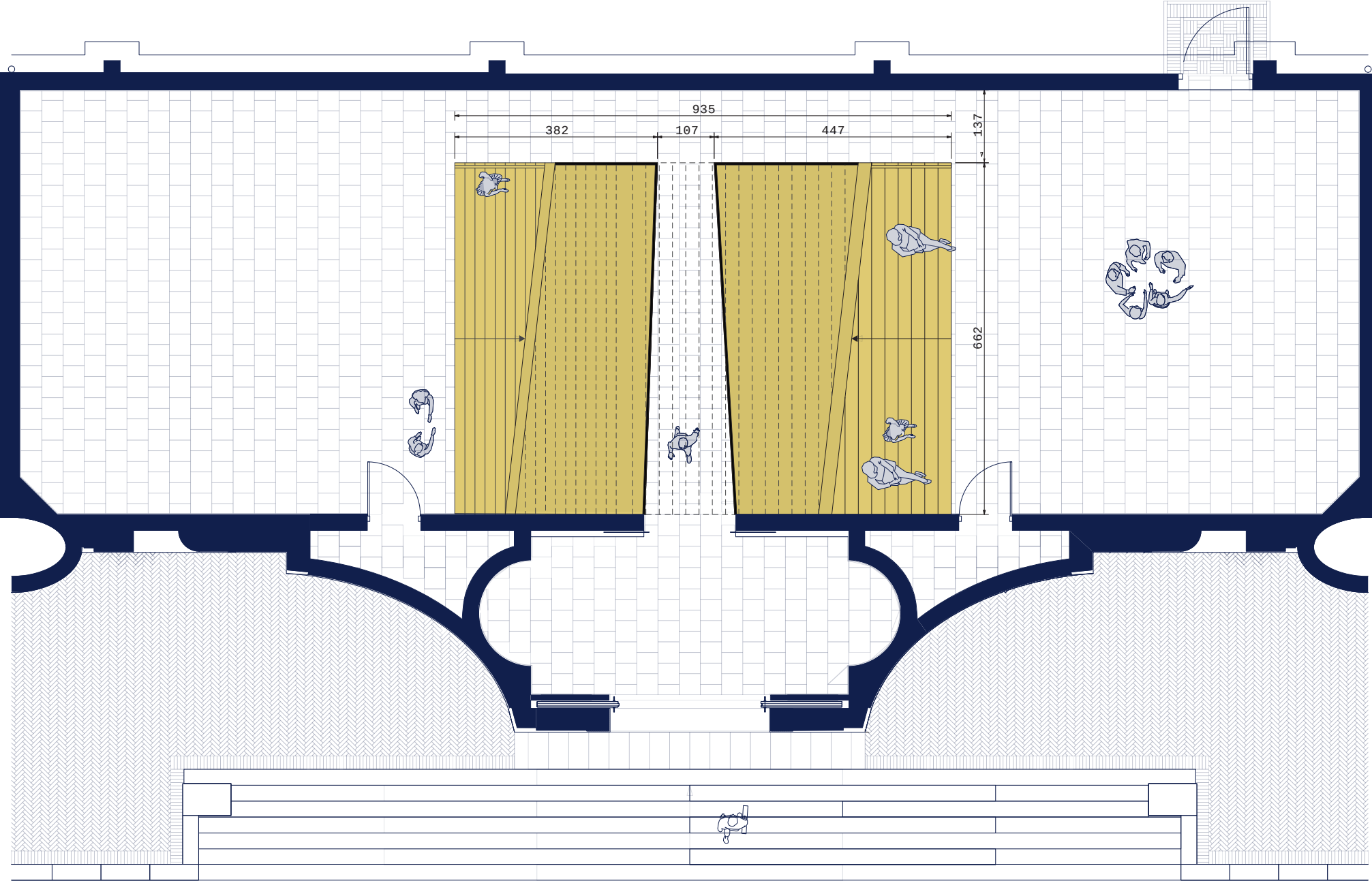
AXONOMETRY | AKSONOMETRIA

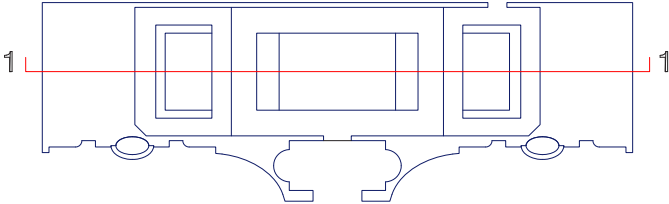
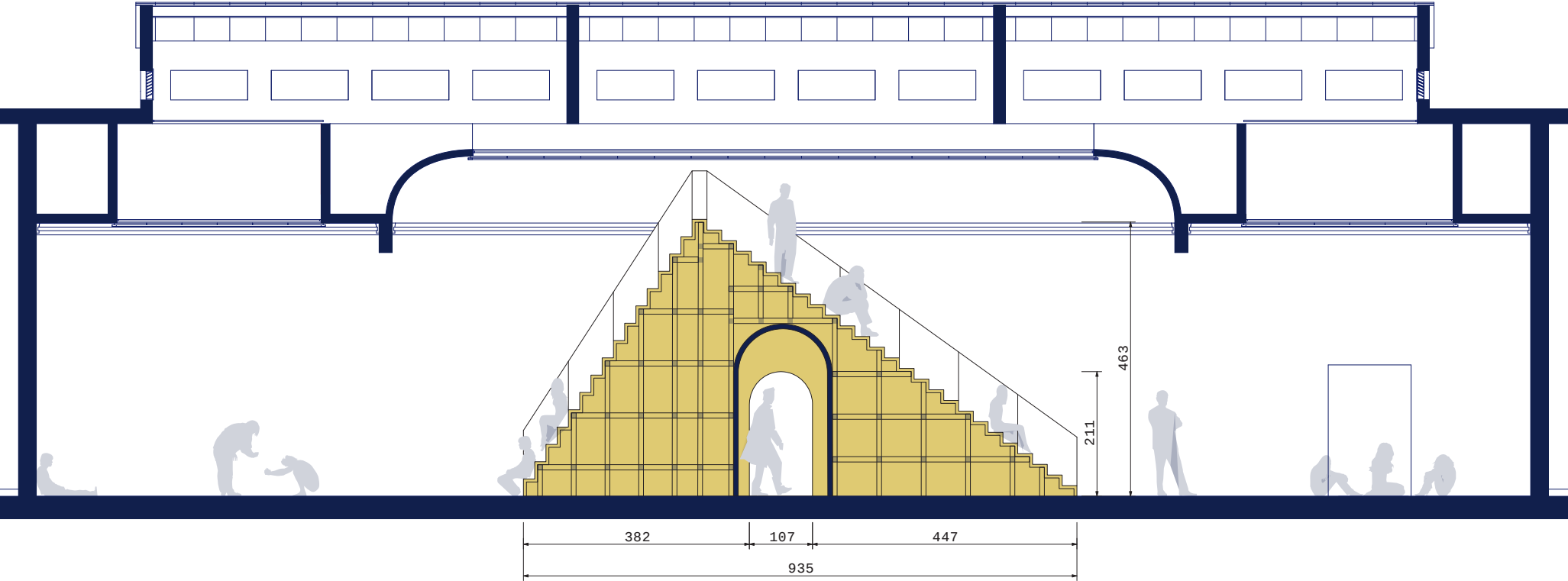

GROUND FLOOR | RZUT

SECTION| PRZEKRÓJ

The Body as Collective, workshop devised by Choreographie & Widerstand (Josephine Findeisen with Sonja Hornung) drawing on Simone Forti's Huddle (1961), for the COPS (Corporation of People's Situations) exhibition at Kunstverein Harburg, Hamburg, July 2017. Photo: Balz Isler / COPS

Zewnątrz Polskiego Pawilonu pozostaje nietknięte. W westybulu na przeciwległych ścianach umieszczona jest informacja wprowadzająca do projektu. Poza winylowym liternictwem nie wprowadzamy żadnych elementów do przestrzeni wejściowej. Przekrój przez obiekt-schody ujawnia się już od wejścia głównego, zachęcając odwiedzających do środka. Ciemne wąskie przejście, zmniejszające się ku końcowi, skłania do szybkiego przejścia przez wnętrze. Tunel, to przestrzeń tranzycji, z rzeczywistości do abstrakcji. Na końcu przejścia łukowo zakończony otwór zaprasza do kolejnych przestrzeni. Odwiedzający znajduje się w jasnej, wysokiej i wąskiej między-przestrzeni, otwierającej się na dwie strony. Staje przed wyborem, jaki kierunek wybrać? Moment wyboru kierunku to subtelne odniesienie do przepływu ludzi w przestrzeni miejskiej. Każda z przyległych przestrzeni ma inne wymiary, z każdej obserwujemy obiekt-schody w inny sposób. Obiekt wykonany jest z materiału, który w czasie ściera się i niszczy, odwiedzający pozostawiają ślady użytkowania.

Cykl powtarzających się performansów analizuje związek protestujących z architekturą i ruchem. Buduje on dynamikę wystawy. Grupa performerów, Choreographie & Widerstand (C & W), interpretuje schody jako element wejścia/wyjścia do przestrzeni władzy: miejsce wystawione na stałą obserwację, krytyczne w podejmowaniu wspólnych decyzji przez polityków i społeczeństwo. Piętnastu artystów zajmuje i okupuje wnętrze pawilonu, budując strukturę zbudowaną z ciał wykonawców podkreśla relacje z istniejącą strukturą fizyczną. Choreografia skupia się aby utrzymać spójność i stabilność struktury. Tworzy mobilną, spójną i responsywną architekturę z ciał, która zmienia swoją formę, szczególnie w sytuacji zagrożenia i nadmiernej kontroli. Spektakl zostanie powtórzony na schodach w pomieszczeniach ogólnodostępnych Wenecji. W obu przypadkach uczestnicy i publiczność mogą poruszać się swobodnie wokół wykonawców.*

Obie wersje performansu będą nagrywane kamerami przemysłowymi. W pawilonie kamery będą widoczne podczas trwania całego biennale. Materiał filmowy, a także ślady pozostawione na strukturze obiektu-schody, są bezpośrednim odniesieniem do performansów. Film nagrany kamerami przemysłowymi będzie wyświetlany na ścianach na wprost stopni. Dokumentacja umożliwi odwiedzającym porównać działanie w przestrzeni neutralnej i przestrzeni sporu.

*Pierwsze trzy performansy odbędą się w tygodniu otwarcia wystawy, kolejne trzy w czasie trwania Biennale.

BIOGRAPHIES

Adrian Krężlik (*1985) architect, academic tutor and designer. After completing his Master at Technical University of Lodz, he moved to London to work for Zaha Hadid Architects, he continued his career in Mexico working for Fernando Romero and Rojkind Arquitectos. He returned to Poland where he founded a platform for parametric design (Architektura Parametryczna) and started teaching at School of Form, in 2017 he co-founded a Berlin start-up dedicated to implementing technology in construction industry. Parallel to his technological interest he has been developing strategies and ideas for responsible and human centered architecture and politics, with Terytoria Kultury he was selected for Future Architecture Platform, he lectured during Bratislava Design Week, Gdynia Design Week and at several European universities, he taught during several workshops like OSSA or Architektour. Occasionally he writes to architectural magazines.

Mateusz Mastalski (*1985) is an architect, urban designer, researcher and journalist. Educated in architecture and urbanism at Silesian University of Technology in Poland. Gained experience in renowned Danish (COBE, Henning Larsen), Dutch (MVRDV) and Polish (medusagroup, KWK Promes) offices. Right now is working as an urban designer at Henning Larsen, focusing on physical realization of architecture, strategic urban planning, urban and landscape design, and research where he is involved in several winning projects. He was a tutor on many international workshops like OSSA or Indesem and guest teacher in Ukraine, France and Denmark.

Established in February 2017, **Choreografie & Widerstand (C & W)** is a loose group of activists, artists, dancers and choreographers hailing from all corners of the world and based mostly in Berlin. The group works towards embodied modes of political resistance, direct action, and pleasure in the fight for a sustainably just and inclusive world. C & W is initiated by dancer and choreographer Josephine Findeisen, working together with visual artist Sonja Hornung. The group has conducted a number of workshops in Berlin, including in 'Humboldthain' public park, the theatre Vierte Welt, and the Hochschulübergreifendes Zentrum Tanz Berlin; and in the Kunstverein Harburg (Hamburg). The group has hosted a workshop by dancer and choreographer Arianne Hoffman, and has also worked with the Hamburg collective COPS (Corporation of People's Situations). C & W's workshops emphasise dialogue, learning together and improvisation, and their approach often draws on work and writings of the LA-based choreographer Simone Forti.

Born in 1990, **Josephine Findeisen** studied at the National Circus School in Tunis and the Academy of Fine Arts and Design, Maastricht. Investigating memory and knowledge as material, her artistic practice plays with the bodies physicality and other materialities. Her works are presented in both gallery and stage contexts. She dances in works by Isabelle Schäd (HAU2 Berlin, 2016; Pact Zollverein Essen, 2017) and Zuzanna Ratajczyk (Yvonne Lambert Berlin, 2015). In August 2016 she was invited for a research residency at Senselab (Montreal) by Erin Manning. During the (Berlin Art Week 2015) she performed in Alexandra Pirici's Installation 'Fluids. A Happening by Allan Kaprow'. Together with Eva Rozalia Tanko and Xenia Dwertmann she published the collectively written article 'Performing an Exhibition' in TanzRaumBerlin Magazine (Autumn 2015). In September 2017, Josephine will complete her studies of 'Dance, Context, Choreography' at Hochschulübergreifendes Zentrum Tanz Berlin.

Arianne Hoffmann (*1976) is a choreographer who teaches somatic practices and improvisation. Her movement works, based on her scoring practice, have been shown at Movement Research at the Judson Church (NYC), Highways Performance Space (Los Angeles) and Tanztage Berlin, among others. She has performed in works of Kristen Smiarowski, Sri Susilowati, Cheng-Chieh Yu, Meredith Monk, Jochen Roller, and others. She holds a Master of Fine Arts from the University of California, Los Angeles, where she studied closely with Simone Forti. She further conceived 'An Earful of Dance' (podcast series), co-curated the performance series 'Anatomy Riot' (Los Angeles), co-edited itch Dance magazine, and co-founded SHOW BOX LA, an organization fostering experimental dance in Los Angeles.

Sonja Hornung (*1987) is a visual artist from Melbourne, Australia. She graduated from the MA 'Spatial Strategies' at the Berlin-Weißensee School of Art in 2016. Her works investigate the relationship between a market-based reality and the ideal of a world without borders, and often take the form of installations which are activated by live performance or participation. She has previously shown work in both art and theatre contexts, as well as in public space, including at Maxim Gorki Theater Berlin (2016), Deutsches Schauspielhaus (2016), Ivan Gallery (Bucharest, 2015), Haus der Berliner Festspiele (2013) and a durational project with Neue Berliner Räume (2012-14). She has written art and cultural criticism for platforms such as Frieze International, ArtLeaks Gazette, Berlin Art Link and ArtSlant, and co-runs the collective studio and exhibition space Ex Embassy // Australische Botschaft (OST) in Pankow-Berlin. Her studio practice is currently funded by a Mart Stam Atelier Stipendium and the bbk Berlin.